

02. SŠ - Prvi me put netko vidio golog, a mene je proganjalo jesam li koga zarazio - fran36393

NADNASLOV:

ZLATARŠČANIN MATIJA (17) PROGOVARA O TOME KAKO SE 40 DANA NA ZARAZNOJ BORIO S KORONOM

NASLOV:

„Prvi me put netko vidio golog, a mene je proganjalo jesam li koga zarazio“

PODNASLOV:

Nakon što se probudio tresući se, prva mladićeva pomisao bila je da se ponovno događa katastrofalni potres. Ubrzo je shvatio da se to trese on i da gori. Četrdeset! Otac ga je odvezao na Zaraznu gdje je prošao dva šatora, proveo 33 dana na respiratoru i sedam dana u tužibabasobi. Osjetio je miris smrti, a za svoje izlječenje kaže da su zaslužni liječnici, jak organizam, sreća i Bog.

TEKST:

Moj vršnjak, Zlatarščanin Matija (17), proveo je biblijskih 40 dana na rubu života i smrti. Na moj upit preko fejsa rekao je da će mi dati ekskluzivu. No, on je imao koronu. Je li zarazan? Prošla su tri dana od njegova izlaska iz bolnice. Razmišljam o razgovoru putem poruka, ali nije to „to“. Razgovor s roditeljima, sa zlatarskom liječnicom, njezine konzultacije s epidemiologom – i zeleno je svjetlo tu. Našli smo se u parku. Pita me želim li da na klupi sjedimo leđima okrenuti. Pomislim, novinar treba imati i dozu hrabrosti. Uostalom, da je rizik, ne bismo dobili zeleno svjetlo. Pucaj, veli moj sugovornik. Oči u oči.

Kad si shvatio da imaš koronu?

Probudio sam se i – ponovno potres. Ali, nije bilo onog zvuka čaša i posuđa kao dan prije. I nije prestajalo. Pogledao sam na mobitel. 08:10. Treslo se i dalje. Pomislio sam kako treba pod štok, ustao i pao. Shvatio sam tada da se ne tresem ja i da to nije potres. Sjeo sam na krevet. Pucala mi je glava. Mama je radila prvu smjenu, a brat je bio kod cure. Morao sam leći i ni sam ne znam kako sam uspio dozvati tatu.

Kako se tata snašao?

Tata mi je stavio ruku na čelo i sjećam se kako je rekao: „Sine, čelo ti gori.“ Izišao je iz moje sobe i nije ga bilo cijelu vječnost. Shvatio sam da je tražio toplomjer čim se vratio i gurnuo mi ga pod pazuh. Četrdeset!

Mora da je bio šok. Obično mame rješavaju te stvari kad je dijete bolesno.

Tata je, zapravo, nestao iz sobe. A meni je odjednom bilo sila na zahod. Ponovno sam pao i pomokrio se. U tom me trenutku počela hvatati panika.

A kamo je tata otišao?

Nazvao je 112, a ja sam čuo cijeli razgovor jer je stisnuo, ne znam kako, zvučnik.

Objašnjavao je, sjećam se, „da mu sin gori“ i spojili su ga s nekom liječnicom. Točno se sjećam njezina pitanja je li mu se mali družio s nekim tko ima koronu. Još je kazala neka mi da Lupocet ako ima i da me otušira, a da će temperatura pasti.

I, Matija, je li te tata tuširao?

Nije me tuširao ni dok sam bio mali. Prvi sam ga put čuo kako psuje. Tatu koji se, inače, križa kraj svakog raspela i uvijek prije jela.

Očito je i tatu uhvatila panika.

Sad sam, nakon svega što sam prošao, siguran u to. Tata je rekao neka ustanem i upitao što to smrdi. Sjećam se kako je rekao da sam sav popišan kad me otkrio iako sam ja čvrsto držao deku jer sam se i dalje tresao. Jest, bokserice su mi bile mokre, ali meni nije ništa smrdjelo. Tata me posjeo na krevet kad je shvatio da sam ne mogu ustati i krenuo prema ormaru gdje mi je odjeća.

Znači, nije te tuširao, nego oblačio.

Da. Shvatio sam što kani i uspio pustiti neki čudni glas, pokazujući mu pritom rukom na

fotelju. Tamo mi je bilo sve za odjenuti. Tenisice i bijele čarape bile su na podu. Tata mi ih je obuo, a ja uopće nisam osjetio njihov smrad. A znam da smrde uvijek.

Još ćeš sada reći da te tata nosio doktoru, a imaš 182 centimetra i sigurno više od 80 kila.

Uopće nije smiješno. Možda ne znaš, ali tata ima preko dva metra i 133 kile mišića. S lakoćom me odnio do auta. Susjed Martin već je prolazio traktorom. Kroz glavu mi je prošla misao kako to da ne osjećam lož-ulje koje tanka u traktor. Ponovno me uhvatio kašalj. U tom sam trenutku ocu prišapnuo neka uzme masku jer – možda imam koronu.

To znači da je tata opet tražio po kući masku, a ti?

„Popišan ili s koronom, ti si moj sin. Kakva maska?!“ točno se tako izderao. Učas smo došli do ambulante, no u Zlataru nas nisu pustili unutra. Žena na porti rekla je tati neka me vozi u bolnicu ako sumnja na to da imam koronu. Otac uopće nije htio raspravljati, nego smo krenuli prema Zaboku.

Jesu li tamo bili ljubazniji?

Ja sam se i dalje tresao i kašljao bez prestanka, a otac me u jednom trenutku pitao je li ja ono imam astmu. Da, imam. Ali, tata nije čekao odgovor. Rezolutno je rekao da idemo direktno na Zaraznu.

Znači, bila je korona?

Cijelo sam vrijeme mislio o tome. Nisam osjećao ni smrad dima uz autocestu dok je tata stisnuo na 180.

Na televiziji smo vidjeli gomile ljudi koji čekaju na testiranje. Nekako mi se čini da ti nisi bio u stanju izdržati čekanje.

Moram priznati da je moj prvi susret sa Zaraznom bio pozitivan. Tata me ponovno uzeo u naručje i na porti su ga uputili prema šatoru. Da, bile su stotine ljudi unutra. Osoba u skafandru posjela me u kolica i gurnula ih u šator. Pogled prema tati koji je rukom brisao

suzne oči. Unutra odmah toplomjer – i 40. Dali su mi isti tren neku tabletu i sa sitnim štapićem uzeli bris iz nosa.

A kako si iz šatora dospio u bolnicu?

Polako, čekaj! U nekom sam se trenutku probudio i shvatio da sam u šatoru, ali ne onom prvom. Oko mene 30-ak kreveta. Bio sam prikopčan na dvije boce i vrlo brzo došla je osoba u skafandru. Žensko, po glasu sam shvatio.

„Dečko, imaš koronu, ostat ćeš u bolnici. Ne boj se. Sve će biti u redu“, rekla je. Pomislio sam u tom trenutku, sljedeća su dva tjedna ključna. Moj sarkazam.

Nisu to bila samo dva tjedna. Bilo je četrdeset dana.

Kad sam se probudio u bolničkoj sobi, bio sam odjeven u neku tanku pidžamu, gaće nisam osjetio. Netko me vidio, očito, golog. U nosu sam imao nešto. Pojavila se ona ista liječnica koju sam vidio u šatoru. Zapravo, čuo. Rekla mi je kako je saturacija niska i morat ću još biti na kisiku. Donijeli su mi večeru. Pohano i pire. Kao da su znali da je to moje omiljeno jelo. Probao sam i ostavio. Hrana nije imala ni ukusa ni mirisa.

„Sestro, ovaj se popišao dok je spavao“, čuo se neki glas. Tek tad sam shvatio da u sobi leži i neki klinac. Sestra je došla i prvo mi stavila nešto na prst. Hitno je pozvala liječnicu. Onu istu. E, od tog trenutka gubim film.

Probudio sam se kašljući. Shvatio sam da imam neku cijev u grlu. Glava mi je htjela puknuti. Pokušao sam nešto reći. Nisam mogao. Oko mene sve monitori; iz tri boce nešto mi je curilo u venu. Shvatio sam da ležim gol. Pomislio sam, ponovno, kako me nitko prije korone nije vidio golog. Smrad. Okrenuo sam glavu i vidio desetak ljudi. Pokriveni plahtama do prsa. Svi na aparatima. Jedan pokriven i preko glave. Sve je smrdjelo. Smrdi li tako korona, smrdi li tako smrt? I ja sam smrdio sam sebi. To je, znači, respirator, pomislih. Izgleda li tako kraj, pitao sam se... I ponovno izgubio film.

Nije bio kraj.

Pa, vidiš da nije.

Svoju si borbu dobio. Kako?

Liječnici, valjda jak organizam, sreća, Bog. Moja flegmatičnost prema svemu. Bio sam, rekli su mi kad su me vratili u onu sobu gdje je još uvijek ležao onaj tužibaba-klinac, 33 dana na respiratoru. U toj sam sobi bio još dan-dva na kisiku, a onda sam već lagano uz pomoć sestara mogao i do zahoda.

Kako si sada?

Odlično. Kažu da mi se brzo vratila snaga. Tako se i osjećam. Inače, onih šest dana poslije respiratora, u tužibaba-sobi, cijelo sam vrijeme razmišljao o tome koga sam sve mogao zaraziti. Bila je online nastava, u školi nisam bio. Liječnica, ona, rekla mi je da su roditelji ok. Ali dan prije proveo sam dva sata s jednim frendom. Tada mi nije bilo ništa. S njim sam radio montažu neke reklame. Imali smo maske, obojica, osim dok smo jeli i pili. E, to me proganjalo. Čim sam došao iz bolnice, nazvao sam ga. Kamen mi je pao sa srca kad sam čuo da je ok. Volim raditi s njim. Dobar je čovjek. Bog je to vidio. Znam. Bog vidi sve i nije tužibaba. Kao onaj klinac. Ali, nadam se da je i on već ozdravio.

